

„Soča“ izhaja vsak petek in vel po pošti prejama ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.
Pol leta „ 2.
Četrt leta „ 1.

Pri ostanilih in tako tudi pri „posaničah“ se plačuje za navadno tristopno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Zaveže drke po prostorn.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo 8 kr. v tobakarnah na Starem trgu in v Namski ulici.

Dopisi naj se pošiljajo vredništvu naročnika pa upravništvu „Soča“: Milarijanski tiskarni v Gorici.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi na so blagovoljno frankujejo. — Delavcem in drugim neprimožnim se naročnika uniža, ako se oglase pri opravištvu.

K zborovanju „Sloge“ dne 5. t. m. vabljeni so bili nekateri neudje, med tem, ko se pa na ude našega mišljenja sl. odbor ni spomnil. Zdaj se pa trobi po časopisih, „da k zborovanju Sočejih ni bilo, ker se boje luči.“ — Koliko da se bojimo luči, pokazali smo s tem, da smo razposlali brezplačno iztisek današnje „Soče“ vsem županstvom, čitalnicam in bralnim društvom Vredništvo in opravištvu „Soče.“

„Slogin“ kandidat za državni zbor.

Goriška dežela voli štiri poslance v državni zbor, in sicer v 10 mesta in trgi ednega, veleposestvo ednega, slovenske in laške kmečke občine tudi po ednega. Ker se imajo volitve v tako kratkem času izvršiti, zato ni čuda, da je tudi volilno gibanje že prav živahno in da vsaka stranka že dela na vse kriplje, da pripomore svojim možem do zmage in izvolitve. Kar zadene nas goriške Slovence, je bila do zdaj navada, da so razna politična društva, kadarkoli so se imele vršiti kake volitve, ali deželne ali državnozbornske, sklicala shode volilcev, poizvedovala njih mnenja le da so se še le po zaslišanem mnenju volilcev taki možje proglasili za kandidate, za katere so se volilci izrekli. Društva so na to volitve le vodila.

Politično društvo „Sloga“ je popustilo to lepo navado in Slovenci si bojo sami morali postavljati kandidate. Novi odbor, v katerem sede pod vodstvom dr. Gregorčiča „mladi“ kakor v kaki družini, je povabil na 5. t. m. svoje pristaše, k nekemu izrednemu občnemu zboru, pri katerem je po predlogu g. Gabrščeka, bilšega učitelja in sedaj vrednika „Nove Soče“, proglasil kandidate in sicer: v mestni skupini grofa Franca Coroninija, deželnega glavarja, za laške kmečke občine stolnega prosta Andreja Jordana, za veliko posestvo grofa Alfreda Coroninija in za slovenske kmečke občine dr. Ant. Gregorčiča.

Vse te kandidate bode gotovo priporočala tudi Podmelska „Zavednost“, njej se bode pridružila „katoliško-politična čitalnica“ v Čepovanu, in „Slovenski jez“ v Brdih bode tudi brez dvombe danes prejel iste kandidate za svoje. V resnici povemo, da ne pripisujemo Bog ve koliko veljave in vpliva sklepom in predlogom omenjenih društev, vendar se nam primerno in umestno zdi, da spregovorimo nekaj besed o vkrepu političnega društva „Sloga“.

Da bode grof Franc Coronini, ker ne bode imel nikakega protikandidata od laške strani in ker imamo Slovenci v mestni skupini neznatno manjšino, tudi letos voljen, je gotovo in tukaj ni bilo treba nikakega priporočila od strani „Sloge“. Slovenski trgi bi bili že tako oddali svoj glas za deželnega glavarja, ki skuša, kolikor se da, biti pravičen tudi Slovincem.

Dalje tudi ni bilo treba, da se je občni (?) zbor „Sloge“ izrekel za stolnega prosta And. Jordana, ker „Circolo catolico“ si je bil, še predno ga je proglasil svojim kandidatom, zagotovil glasove tudi slovenskih volilcev v tej skupini. Saj je tudi naravno, da Slovenci, ki morajo tukaj z Lahi vred voliti, rajše glasujejo za konservativnega, kakor za liberalnega Italijana. Da, mi smo celo tega mnenja in prepričanja, da je „Sloga“ s tem, da je Jordana tako slovesno proglasila svojim kandidatom, njemu več škodovala, kakor pa koristila. „Corriere“ je namreč v sled tega že našel povod, in dobil še drugo orožje v roke, da je začel Jordano kandidato tudi zaradi tega pobijati in Lahe pred njim strašiti, ker ga je slovensko društvo postavilo za kandidata, češ: Slovenec je, za Slovence bode moral delovati, ne volite ga, temveč glasujte za liberalnega odvetnika dr. Lovisonija, ki je Italijan z dušo in telesom. Pač lahko je tedaj mogoče, da bode „Corrierova“ stranka s tem agitacijskim sredstvom kakega omahljivega laškega volilca, ki bi sicer glasoval za Jordana, zlorabila, da bode oddal svoj glas za dr. Lovisonija. Viditi je, da našim „mladim“ manjka previdnosti. —

Veleposestnikom priporoča „Sloga“ grofa Alf. Coroninija. Mi nimamo nič proti temu kandidatu, ali zelo dvomimo nad njegovo izvolitvijo, ker Slovenci v tej skupini nimamo večine; v velikem posestvu more zmagati le tak kandidat, za katerega zunaj vseh Slovencev glasuje tudi del laških veleposestnikov. Zelo pa dvomimo, ali ima grof Coronini med laškimi veleposestniki katerega privrženca. Med veleposestniki, ki stanujejo v mestu, bode težko kateri, zunaj kdo izmed Ritterjeve družine, s katero je v sorodu, za njega glasoval. Goričani niso za njega, ker jim dela veliko težavo zaradi Kromberške vode, katere ne pusti a mesto; med veleposestniki v Furlaniji bode pa težko kateri za njega glasoval; tako se tedaj zna zgoditi, da bode zmagal ali „Corriere“ kandidat, ali pa spet knez Hohenlohe. Po našem mnenju bi bili „Slogarji“ bolje storili, ko bi bil v velikem posestvu postavili kakage drugega kandidata, n. p. grofa Strassolda župana v Renčah, ker za njega bi bili glasovali, ne samo Slovenci, ampak gotovo tudi večina goriških veleposestnikov. Tako imamo le malo upanja, da zmaga ta „Slogin“ kandidat.

Kaj naj pa rečemo o četrtem kandidatu katerega „Sloga“ priporoča volilcem slovenskih kmečkih občin? Pred vsem naj tukaj še povemo, da so bili k občnemu zboru „Sloge“ povabljeni samo pristaši „Nove Soče“, in od njih pač ni bilo drugega pričakovati, kakor da se bodo izrekli za svojega „ljubljenca.“ Gospodje, ki so tudi udje „Sloge“, ki pa ne trobijo v rog „N. S.“, k občnemu zboru niti povabljeni niso bili, in nekateri so bili le slučajno zvedeli, da ima „Sloga“ imeti izreden občen zbor, ter so se ga tudi vdeležili, ali odšli so pred glasovanjem o predlaganih kandidatih, in le eden je bil med glasovanjem navzoč. Toliko

je treba pojasniti, da vsakdo ve, kako se občni (?) zbori napovedujejo, kako se dbežejo ednoglasni sklepi in kako veljavo da imajo potem taki sklepi.

Kar zadene nas, moramo izjaviti, da smo odločno proti dr. Gregorčiču in njegovi kandidaturi, ker smo prepričani, da on ne bode mogel nikdar in nikjer nadomestiti našega dosedanjega poslanca, dr. vit. Tonklija. Mi Goriški Slovenci smo bili ponosni, da smo imeli tako delalnega, izvedenega, značajnega in vpljivnega moža za svojega zastopnika v državnem zboru kar je priznala tudi državna zbornica, ko ga je volila v razne odseke.

On je bil ud najveljavnejših državnozbornskih odsekov, kakor finančnega, odseka; jezikovnega, v justičnem odseku pa je bil celo predsednik. Kdaj in kako bi si mogel dr. Gregorčič pridobiti tako veljavo? Mi mislimo, da nikdar. Ako bi bil dr. Gregorčič v resnici tako veljavna oseba in tak izveden politik, bi bil moral to že pokazati v deželnem zboru in tam dati svetiti svojo luč. A te luči mi nismo vidili, ker jo je skril — pod mernik. On je bil vedno ud finančnega odseka, in v njegovem imenu je poročal, kakor so to storili tudi drugi poslanci, o navadnih letnih računih in proračunih. Da bi bil on kaj drugega storil, nam ni znano. Povejte nam Bolčani, Kobaridci, Tominci, Cerkljani, Kraševci, Brici, goriški okoličani, Kanalcji in tudi Vi — Vipavci: kaj se imate zahvaliti dr. Gregorčiču? kaj je že storil za Vas? Vi gotovo veste o njegovem javnem političnem delovanju le toliko, kakor mi, t. j. — nič. Niti po imenu bi ga Vi ne poznali, ako bi se ne dal toliko hvaliti v svojem listu. Če je toliko vnet za Vaš blagovor, kakor povdarjajo in na vsa usta naglašajo v njegovem imenu njegovi plačani pristaši, je imel vendar že prilike dovolj, da bi bil to tudi pokazal. Ker pa tega do zdaj še ni storil, je vse hvalisanje njegove osebe in povzdigovanje njegovih zaslug pesek v oči — voliloem.

Marsikateremu, ki naših razmer ne pozna, se bode tudi čudno zdelo, da „Soča“, ki zagovarja konservativna načela, tako odločno pobija kandidato dr. Gregorčiča, duhovnika, doktorja sv. pisma in profesorja bogoslovja. Nam se to prav nič čudno ne zdi in je to prav umestno. Star pregovor pravi: Reci mi, s kom hodiš ali se bratiš, in povem ti, kdo si. Oddaljenim gospodom razmere niso dobro znane, zato tudi drugače sodijo; ali mi, ki imamo priliko bivati v mestu, vidimo stvari v drugem svitu. Prijatelji in zavezniki dr. Gregorčiča so možje, ki so toliko v verskem, kakor tudi v marsikaterem drugem oziru na najslabšem glasu; z mestnimi duhovniki ga ne vidiš, če ni prisiljen priti z njimi v dotiko.

Teh gospodov se je zadnji čas dr. Gregorčič oklenil, ali prav za prav oni so ga vjeli v svoje mreže, da pod duhovniškim plaščem toliko laglje novodobno katoličanstvo (?) razširjajo po Goriškem.

Zadostuje namreč vedeti le to, da „Nova

Soča", glasilo dr. Gregorčiča, vleče na isti vrvi, kakor "Slov. Narod", ki po svoji trditvi narodnosti nima za vero na prodaj.

Ker nam dr. Gregorčič že po svoji preteklosti ne more dati pravega poročstva, da bi mogel kot državni poslanec uspešno zastopati, interese slovenskega naroda na Goriškem, zato tudi njegove kandidature ne moremo priporočati — marveč naš kandidat je in bo: — dr. vitez Tonkli.

Dopisi.

Iz Soške doline, na pepelnico 1891. „Soča“ je v zadnji številki prinesla kratko vest o izvanrednem običnem zboru političnega društva „Sloga“. Omenjam „ton“, ki zdaj nadvladuje v tem društvu. Naprosim znance, ki mi je pravil, da je govor g. Gabrščeka ponatiskan v št. 6 „Nove Soče“, da mi list posodi. — Zakaj kaj takega ne objavite in ne naznanite občanstvu? Taki govori ne morejo dr. Tonkliju škodovati, marveč le koristiti! (Tudi mi smo nameravali spregovoriti o tem govoru, ali Vi ste nas prehiteli, — zato imajte pa Vi besedo. — Vred.) — Da bodo tudi čitatelji „Soče“ nekoliko zvedeli, kaj da se danes vse sme, napišem tu nekatere stavke iz omenjenega lista:

.....po dosedanjih potih ne smemo še dalje hoditi, ako nečemo, da se vsled naše malomarnosti, neopredelnosti in neopametnosti ne bo maščevala bodočnost nad nedolžnimi potomci našimi. Ako pa hočemo omogočiti narodu svojemu srečno in veljavno prihodnost, delovati moramo z vsemi svojimi mladimi močmi na to, da se odgovorimo temi, v katere smo tavalii dole, da odpravimo napake in narodne pregrebe, ki se se nakopičile deslej na naših ledjih. Ako pa hočemo, da nam ta pravica (volilna pravica) obrodi dober, ne pa škodljiv sad, posluževati se je moramo s hladnim in tresnim razumom, ter poštenim, nesebičnim srcem. Ker je dobro in modro izvrševana volilna pravica prvi pogoj... narodne vsaestranske sreče, zato nam je treba v prvi vrsti vprašati, ali je bila doslej volilna pravica izvršena takó, da z mirno vestjo tudi letos oddamo svoje glasove možem, katere smo pred šestimi leti poslali v državno zbornico danajsko? Žal, da moramo to vprašanje zanikati. V skupini za kmečke občine goriškega, tolimskega in sežanskega okraja, smo doslej večkrat zaporedoma volili moža, ki je veljal ob odnem kot narodov voditelj. Kako je pa ta mož vršil dolžnosti narodovega voditelja, dalo bi se govoriti na dolgo in široko. Prepričanje o nevednosti in neopredelnosti našega voditelja postalo je tako splošno, da ga niti ni vredno še posebej povdarjati, ali morebiti celo dokazovati. Vsakega dela v korist naroda se je skrbno ogibal. Kadar je bilo treba govoriti, ter odločno izjati jeziku našemu po ustavi zagotovljene pravice, molčal je, ter navadno metal volilec pesek v oči z bolj nedolžnimi govorki o cesarjih in klancih. In ako bi se tudi gospod dosedanjih naših poslancev ne bil pregrešil v ničemer drugim zoper svoj narod, kakor je zaporedoma grešil od zadnjih deželnozbornih volitev, zaslužil bi, da ga volilci ostavijo v zaslužnem neradovoljnem pokoju. Tudi pri današnjemu nedostajanju nesebičnega narodno-delujočih mož si izvolimo lahko tudi za slovensko skupino kmečkih občin svojim kandidatom takega moža, kateremu narod ni le trdno postavljena lestva, po kateri se da uspešno vspeti se do raznih častij in drugih vgodnosti. Oteno teh stavkov pripuščen čitateljem „Soče“.

Izpod Veternika, dne 8. februarja.

Občni zbor Sloge vršil se je dne 5. t. m., pri katerem zboru je glavno vlogo imel najeti boritelj preč. dr. Ant. Gregorčič, kar nam jasno svédoči list pod št. 6 Nove Soče. Čitatelj, pretičalši „per longum et latum“ sestavljeni govor vrednika „Nove Soče“ moral je hote ali ne hote zdihniti: Joj, koliko je tukaj praznega gostobesedičenja!

Ali pa, po domače rečeno, govornik je vejal le prazne pléve v svojem obširnem in dolgem govoru. Pri tem je tudi streljal zgodovinske kocke, katere svojim prapohlevnim poslušalcem zgodovinsko napako, da je vitez dr. Josip Tonkli se svojo nemarnostjo kriv, da se je bližnja deželica forlanija pofurčnila, a zdaj je treba postaviti jez, in ta jez je preč dr. Ant. Gregorčič. Ha! ha! Kedo se ne bi takim budalostim smijal, ki le nekoliko spozna prošlo zgodovino slovenskega naroda: vsak zna, v kateri dobi se je sedanja deželica od slovenskega naroda odtujila. Istina je, da je ta govor g. Gabrščeka skozi in skozi smešen. V njem se ne nahaja prav za prav noben program, katerega bi mogel dr. Ant. Gregorčiča priporočevati volilem in po katerem bi se moral on ko

kandidat zavezati nasproti volilem, nego v njem nahajamo piškovo in puhlo besedičenje in grdo, lažljivo naplajanje na domoljuba viteza dr. Josipa Tonklija, deželnega našega državnega poslanca, kateri je vedno in vselej v deželnem in državnem zboru nevtrajeno, nevkloniši se tudi najbolj ljutim sovražnim napadom, branil goriške Slovence nad 27 let.

Govornik naj nam dokáže, da se je državni poslanec izneveril narodovemu programu, da je zapustil druge slovenske poslance, potem mu bomo tudi mi hrbet obrnili; a brez vzrokov in brez najmanjšega povoda ne moremo in ne smemo odrči mu svojega zaupanja.

Pa tukaj nekaj drugega tiči, kar se je godilo tudi privoliti Slojnega zboru. „Očitno nemarnost viteza dr. J. Tonklija“ — grda slovenska trpi, kaj se sprime mestni magistrat vzdrževanje deželne šole? S takim očitovanjem padejo predsedniškega stola vitez dr. Josip Tonklija in posadimo nanj dr. Ant. Gregorčiča. No, g. zupnik Blaže! še terpi slovenska gruda in še bolj se berači okoli, nego prej, dasi ravno na predsedniškem stolu Sloge sedi dr. Ant. Gregorčič se svojimi privrženci.

Rojaki, nika ne ravnamo tako z našimi zaslužnimi možmi. Ne poanemajmo Mladoghe, kateri svojega narodnega boritelja tako podlimi besedami napadajo, da se mora vsakemu domoljubu studiti („N. Soča“ jih hoče še prekositi. — Vred.)

Govornik nam je slikal v svojem širšem govoru nekatere napake dr. Jos. Tonklija kot deželnega in državnega poslanca, a v njegovem govoru zmanjšemo analize in junaška dela za narodovo blaginjo od strani Gregorčičeve; kje so pa ta ostala? Nima jih! Ant. Gregorčič, smelo trdim, nam več škoduje nego koristi, hodisi v verakem, bodisi v narodnem oziru.

Čestokrat se je vgovarjalo, da dr. Ant. Gregorčič je previden, da on je, ki zaščuje se svojo previdnostjo v mehu brezversko sapo, da ne piba še po Goriškem in med takimi trdilec je tudi žalbno nekoliko duhovnikov. Kaj nam pa priporočuje v tem oziru letošnji pastirski list našega prevzvišenega pastirja? Čujmo: „previdnost je poglavita krščanska krepost, toda prava previdnost ni tista, katero imenuje evangelij, „previdnost sveta, previdnost mesa. Ta previdnost je tista, ki bi rada spojila luč s temo, Kristusov nauk z modrostjo pavetnjakov, dobro se slabim“. To so besede našega prevzvišenega višega pastirja, katere smo dolžni sprejeti in po njih svoje življenje vravnati ne le duhovni, ampak tudi celi verni slovenski narod. Oglejmo si pa zdaj Gregorčičovo stranko na Goriškem! Ali ni ravno ta stranka v tesni zvezi z Narodovci v Ljubljani, kateri katoliške narodno duhovnično z najbolj podlimi izrazi napadajo, črnijo in bi jo radi pripravili ob vse zaupanje pri vernem slovenskem narodu? Ali ni ravno stranka Gregorčičeva na Goriškem, katere podpira in širi med vero ljudstvo pogubonosni list „Slovenski svet“, katerega namen je: cerkvene obrede smešiti in grajati, katerega lista namen je ljudstvo odtujiti od viših in nižjih pastirjev in jih se spravoslavno cerkvijo zjediniti? Ali ni ravno Gregorčičeva stranka tistega duha, kakor že zgoraj napomnjeni Narodovci v Ljubljani, ki vdrihajo po sv. Očetu papežu in po viših pastirjih, ki stavijo narodnost kot absolutno, kot malika, kot svojega boga na prvo mesto?

Nadejamo se tedaj, da bo večina slovenskih volilcev govorila dne 4. marca ter oddala svoje glasove onemu poslancu, ki stoji in deluje že toliko let zvesto in trdno pod geslom: „Vse za vero, dom, cesarja“. A moža, ki ga nam vsiljujejo z državnega poslanca brez vsakega programa le z nekim puhlim gostobesedičenjem, bodo goriški domoljubi pustili na cedilu. V to svrhu kličem vsem slovenskim in goriškim domoljubom na delo. — Ne vdajmo se!

Goriški domoljub.

(Oprostite, da smo morali zaradi pomanjkanja prostora četrtno Vašega dopisa izpustiti. Vred.)

Iz Gorice, dne 9. februarja. — Narodni pravnik, vrednik „Nove Soče“, obtožil je o priliki izvanrednega občnega zbora političnega društva „Sloga“ dne 5. t. m. viteza dr. Tonklija velikih narodnih pregreškov. V svojem vvodu podrobne razprave trdi najprej, da je slovenski narod na Goriškem za vodstva dr. Tonklija nazadoval za več kot dvajset let. Dokaz temu, da se z njegovega vodstva ni sešlo nikdar nad 50 do 60 udov političnega društva „Sloga“, ki so pa bilšemu predsedniku le priklimali. „Narodni pravnik“ našteva potem narodne pregreške viteza dr. Tonklija:

Kot bilšemu državnozbornemu poslancu očita mu kot glavni pregrešek nasproti Slovincem na Goriškem:

- a. da je celih devet let združeval v svoji osebi čast državnega poslanca in deželnega odbornika, da pa se končno vendar ni mogel vbriniti splošnji želji, da se odborništvu odpove. To pa je naznanil pisмено dr. Tonkli še le po zaključanju de-

želnega zbora, da ni bilo moči izbrati naslednika, marveč da je bil v odbor poklican njegov brat. V dotičnem pismu da se je dr. Tonkli sam zatožil, da je zanemarjal svoje dolžnosti;

- b. enake važnosti je tudi, da dr. Tonkli ni bil vselej prisoten pri sejah deželnega šolskega svetovladstva. Omogočil je, da je bil sprejet znani Gasserjev predlog za obvezni pouk nemščine v ljudskih šolah. In kaj je dr. Tonkli nadaljuje g. narodni pravnik, storil potem, da bi se oni sklep razveljavil?

- c. da je kot Lloydov zastopnik zanemarjal dolžnosti državnega poslanca. (Burno odobravanje).

Kot odvetniku očita mu omenjeni gospod:

1. da je prevzel zagovarjanje pri znani ajsovski zadevi še le na prošnjo Goričanov, ki so se shali vesti, da prevzame zagovarjanje v zadevi pletenih oseb dr. Tavčar ter so že pred imenom tega odvetnika strepetali. Omenja nevspeh zagovarjenja, kar se je gosp. „pravniku“ s ploskanjem pritrdilo;

2. dr. Tonkli se kot odvetnik ni upal razveljaviti vladne prepovedi slovesnega blagoslovljenja zastave podpornega društva v Gorici;

3. dr. Tonkli ni zagovarjal upadene c. kr. uradnika, pač pa. da se je Tonklijevo glasilo javno pridržalo zlobnim denuncijantom.

(Oprostite g. dopisnik, da Vaš dopis tu pretrgamo, ker bi sicer morali dvakrat objaviti, kar donajmo v „Izjavi“ današnje številke. Vred.)

Čudno je, da se vsi ti navidezni in izmišljeni grehi nanašajo le na delovanje dosedanjega drž. poslanca v njegovi lastnosti kot bilši deželni odbornik in kot tak tudi ud deželnega šolskega sveta, a čisto nič ne segajo v njegovo delovanje v državnem zboru; in vendar ne gre sedaj za volitev deželnih, marveč le državnih poslancev.

Kar se tiče očitanja, da ni branil neke napadene c. k. uradnika, moramo opomniti, da ni njega nikdo naprosil, naj bi ju branil, toraj tudi braniti jih ni mogel, ker se za napade ni vedel, ker mu se niso naznanili.

Znano nam je, da v tej zadevi ni nikdar svoje pomoči odrekel, ako je bil za to naprošen; to lahko spričuje nek c. k. slovenski profesor in še drugi c. k. uradnik, za katerega se je — na njih prošnjo — uspešno na merodajnih mestih potezal, da nista bila iz Gorice prestavljena; in nek dež. uradnik bi tudi lahko priznal, da se ima le njemu zahvaliti, da je ne le prej, po lastni krivdi zgubljen, deželno-uradno službo zopet zadobil, ampak, da so mu bila tudi vsa leta v službo všteta.

Kar se tiče njegovega delovanja v deželnem šolskem svetu, lahko spričujejo vsi njegovi kolegi v dež. šolskem svetu, da se je ravno tu pogumno in tudi uspešno povlekal za narodne pravice, da je on pripomogel, da so bili imenovani za goriške srednje šole slovenski profesorji, in da je bil na njegov predlog zopet vpeljan obligatoričen poduk narodnih jezikov, slovenski za slovenske, in laški za laške dijake na srednjih šolah v Gorici. Ta obligatoričnost narodnih jezikov se je bila pa odpravila ravno v tisti dobi, (1871 — 1880 l.) v kateri dr. T. ni bil ud dež. šolskega sveta!

Kar se tiče pa znanega sklepa šolskega sveta od 14. dec. 1887 za vpeljanje obligatoričnega poduka nemškega jezika na ljudskih šolah slovenskih in laških, je sicer res, da je bil prišel dr. T. 14 ure kasneje k seji, ker so ga nujni opravi zadrževali; če bi bil pa tudi navzoč pri stavljenju predloga, bi ne bilo izpadlo drugače, ker je bil sprejet predlog laškega dež. odbornika s g l a s n o; če bi bil dr. T. tudi pričujoč, glasoval bi bil proti, a sklep bi bil odveljal vkljub temu.

Kaj je pa dr. T. storil proti tistemu sklepu, lahko bi bil g. vrednik „N. S.“ poizvedel pri dež. poslancih dr. Gregorčič-u in dr. Rojic-u, ker njima kakor vsem drugim tedanjim dež. poslancem je znano, da je dr. T. spisal in odposlal protest na predsedništvo dež. šols. sveta v Trst zahtevaje razveljavljenje tistega protipostavnega sklepa, in na neugodno rešitev v Trstu pa poslal pritožbo do ministerstva. Nadalje je vsem sedanjim dež. poslancem znano, da je dr. T. povabil laške in slovenske dež. poslance v privatno posvetovanje, pri katerem je bilo sklenjeno, da se stavi predlog v dež. zboru, ki je ravno zboroval, da odpošlje protest dež. zbor do ministerstva proti tistemu sklepu, da se je to tudi storilo, in da je vsled tega dotični laški odbornik, ki je stavil tisti predlog v dež. šolskem svetu, odpovedal se deželnemu poslanstvu. Mi ne vemo, kaj bi bil moral dr. T. še storiti v tej zadevi in mislimo, da je spolnil svojo dolžnost.

Iz vsega tega pa se vidi, kako resnicoljubni so nasprotniki dr. T.; če je kje kaj zanečaril, po veličajo stvar in storijo iz mušice sjona; če je pa kaj

dobrega storil, to se ali zamolči ali takó zasúde, da iz zasluge postane greh!

Tako je vsem znano, da se je dr. T. v celi dobi svojega državnega poslanstva nevstrašeno in vstrajno potozal za slovenske paralelke na goriški gimnaziji in da je ravno on priporil ministerski razpis meseca junija 1890 l. vsled katerega se je raztegnil poduk v slovenščini na zgornji gimnaziji po 1 uro na teden, in vsled katerega se ima s šolskim letom 1891 na goriški nižji gimnaziji podučevati poleg veronauka in slovenščine tudi zemljepisje (geografija) in zgodovina v slovenskem jeziku za slovenske dijake. S tem sicer še niso vpeljeane slovenske paralelke, a vendar storjen je začetek slovenskih paralelek, katere se bodo potem gotovo laglje dopolnile, ker prvi korak je najtežji, in ta je storjen.

Vse to je vredniku „N. S.“ znano, in če bi bil on resnicoljuben, moral bi bil tudi to v obnem zboru „Sloge“ povedati. Da tega ni storil, je umevno, ker to ni bilo za njegovo kramo in če bi bil on vse to povedal, bi ne bil imel niti najmanjše pretveze za grdenje, poniževanje in obrekovanje dr. Tonklija.

Vred.

Iz Kobaridske okolice, dne 8. februarja. — Pustne burke bile so in bodo. Takih burk nahajamo v sadnji „Novi Soči“ toliko, da mi je prav težko izbrati izmed smešnih najbolj smešne. Nekatere pa vendar napišem čitateljem „Soče“.

Jaz bi bil mislil, da v Gorici je dosti doktorjev, advokatov, notarjev, profesorjev in zmernih učiteljev, ki bi bili samoglj pojasnjevati pomen in vnderdega obnega zboru „Sloge“. Smešno se ni torej zdi, da je to nalogo prevzel ravno vrednik „Nove Soče“. Res ta gospod zna tako jasno, krepko mi odločno govoriti da se le veselimo, da je moral našo okolico ostaviti (Oprostite gosp. dopisnik, da vam tu nekaj stavkov prečtamo, ker osebnosti niso predmet našemu listu še tačas ne, ko jih pišete pustno nedeljo. Vred.) G. vrednik „Nove Soče“ končuje svoj govor z besedami, da pri današnjem nedostajanju nesebično narodno-delojnih mož lahko izvolimo moža, kateremu narod ni le trdno podstavljen lesta. Gospod govornik povdarjal je besede, pri današnjem nedostajanju nesebično narodno-delojnih mož. In ravno ta gospod piše v prilogi isto številke „N. S.“ opazuje, „petindvajsetletnico Ernesta Klavžarja“: „je pogled po dvorani svedočil je nam, kako zna narod naš, brez razlike stanu, ceniti zasluge nesebično narodno-delojnih mož“. (Je zopet moramo črtati. Sicer pa bodo naši čitatelji že tako mislili to, kar ste vi zapisali Vred.)

Na to prečita vrednik „N. S.“ dole izjave odličnih rodoljubov iz Vipavskega in Tolminskega. V listu pogrešam pa imena teh „odličnih“ rodoljubov. Ne čudite se tomu, „N. S.“ je marsikaj izpuščena, kar se je pri zborovanju govorilo in sicer posebno ono, kar je vzbudilo najbolj harno odobravanje. V našem listu smo pa že omenili, da je ime pisca s d i n e iz Vipavskega dole izjave ostala rajnost odb. ra. Morda gg. odbornike vezane besede, s katerimi počastuje dopisnik dr. Tonklija:

„za križec, mosniliček bilo mu vedno je mar, da narod slovenski ni skrbel nikdar“

toliko cenijo, da se bojijo njegovo ime profanirati. Vred.)

Da bo pa tudi za post nekaj, podam čitateljem „Soče“ citat iz „N. S.“ Pred nekoliko dnevi so vedeli pripovedovati razni časopisi, da grof Hohenwart ne sprejme več kandidature na Kranjskem (dole bil je zastopnik ljubljanskega mesta in bode da bržkone imenovan članom gosposke zbornice. Dunajski „Vaterland“ pa je na to izjavil, da Hohenwart zopet sprejme kandidature, a da volilni kraj še ni določen, ker slovenski konservativni odbor šeni naznanil imena kandidatov. Ob enem dostavlja imenovani list, da ni dvombe, da bo Hohenwart zopet soglasno izvoljen. — Odkrito rečemo, mi pa jako dvomimo, bo li grof Hohenwart sploh zopet voljen na Kranjskem, ako bi tudi imel toliko srečnosti, da bi kandidoval. Radi bi poznali tiste zasluge tega „slovenskega“ poslanca, ki bi opravile zopetno izvolitev. Ako bi pa bil gospod grof soglasno izvoljen, potem bi morali zatrditi, da stoji naš narod na Kranjskem na najnižji stopinji politične zrelosti.“

Zapisal sem, da objavljam ta citat za post, ker pač treba nam bo in „dizans et efficia“ pokoriti se, da smo valed lastne malomarnosti, nepreviđenosti in neopametnosti tako daleč zagnali, da smo glasilo Mladolovencev (g. vrednik „N. S.“ mi izraza ne bo prišteval v greh, ker sam kliče mlada meči na delovanje) v tem smislu pisati o grofa Hohenwartu. Nam Slovencem bilo je do zdaj vodilo, da je naš državnozborni poslanec moral biti ud Hohenwartovega kluba. „N. S.“ o tem vodilo neče več vedeti in stem naravnost določuje pot od „Sloge“ priporočenemu kandidatu dr. Ant. Gregorčiču. Ta pot ni bila in ne bo naša pot.

V Gorici, 9. februarja. — Kadar Slovek tako po Gorici pohaja, kakor bi ne imel nobenega resnega opravila, zapazi marsikaj, kar drugi ljudje, ki imajo opravila čez glavo, še zapazijo ne. Danes pa sem šel navlašč v goriški občinski, javni vrt. Od lanskega poletja nisem bil tam in tako sem zapazil z grozo na njem veliko poškodovanje, ki jo je bila lanska že znana „fortuna“ (vihar) napravila. Meni je bilo znano, da oni vihar je napravil v našem javnem vrtu veliko škodo, a tolažil sem se s tem, da se že kaj zgodi, da se v vrtu kaj popravi. A zavzel sem se, ko sem zapazil, da oni vrt je prepuščen svoji osodi in da menda ostane sam „Greuel der Verwüstung“. No, če bo tako, bode naš občinski vrt pa res prava črna predmeta, ki ga vodstvo južne železnice lahko kupi k „Melsovi“ palači, kjer se zdaj nahaja izboren „hotel“ za ptujce. S tem pa preide občinski vrt iz javne uprave v privatno last in privatno oskrbovanje, ki pa zabrani vsem Goričanom prosti vstop v ono prav krasno šetališče, ki se s prav malimi stroški da rešiti in občinstvu ohraniti. Jaz mislim, da naše starešinstvo obrne svojo pozornost tudi na to stran in ne bo samo s tem čas tratlilo, da se posvetuje, kako se da kak skrit odcenjalnik djati občinstvu pred oči, kjer je gotovo častitliva podoba sv. Ignacija pred košarno in o. k. okrajnim glavarstvom na Travniku.

V Mernem, 7. februarja. — Danes ob 9 uri in pol zjutro so zapazili, da gori v hiši Jožefa Žigona, ki ga zmerjajo z besedo „Rendaneo“ in ki se nahaja pri „Stanti“ v Mernem. Prihiteli so gasiti najprvo bližnji sosedje, potem pa tudi iz „Konca“, od „Gradca“ in tudi iz bližnje vasi Orehovlje in posrečilo se jim je, da so ogenj zadušili, še preden je napravil znamenito škodo.

Ni prav dognano, kako se je ogenj vnel in pravi se, da se je ogenj vnel pri otroški postelji, in da je prej ko ne nastal iz nepreviđenosti, ker se niso prav shranile žveplčke.

Nobeno človeško življenje valed požara ni bilo v nevarnosti in tudi lastnik hiše ni bil oškodovan, ker bil je menda zavarovan pri nekem zavarovalnem društvu.

Pri tem ne morem si kaj, da ne bi svoje domačine opozoril na to, da je prav, naj zavarujejo svoje različno imetje pri kakem vestnem zavarovalnem društvu, ki je pred vsemi zavarovalno društvo „unio catholica“ in „Slavija“.

Politični pregled

Notranje dežele.

Odstop finančnega ministra Dunajevskega smo vže zadnjič omenili. Kako nepriljubljen je bil ta mož židovski stranki, kažejo zdaj izjave židovsko liberalnih listov. Ko je Dunajevski prevzel ministirovanje, so bile državne finance v velikem neredu. Deficita sicer ni mogel takoj odpraviti, ali znal je vselej dobiti denarja z mnogo ugodnejimi pogoji, kakor njegovi predniki. Ko je pa zares napravil red v državnem gospodarstvu, obirali so ga na vso moč židovsko-liberalni listi, češ, da z dayki preoblasta prebivalstvo, v resnici pa, ker je odvezel židom priložnost, da bi denar nakladali na dobre obresti v avstrijskih papirjih, ki so zo čas njegovega ministirovanja za 20% vrednosti pridobili. Dunajevski se je kot minister vselej opiral na državno-zborsko večino in je kot dober govornik znal zavrniti nasprotnike. Ko se je otrešel odvisnosti židovskega kapitalizma, predlagal bi bil bržkone, da se vpele tudi v Avstriji borzni davki. Da so se tega čarka židje najbolj bali, kaže njih neizmerna radost, da je Dunajevski odstopil. — „Illas Naroda“ pa piše: „Odstop Dunajevskega ne bo dal niti Poljakom, niti nemškim konservativcem, niti Slovencem in Jugoslovanom povoda pristopiti k opoziciji in gnati jih Mladočehom v naročaj.“ — „Linzer Volksblatt“ piše, da se je v finančnem ministirstvu premenila samo oseba.

Češki liberalci so na shodih narodu preveč obetali, da so le staročehom izpodkopali skoraj ves vpljiv. Obetali so jim posebno obnovenje češkega prava. Za izvedenje češkega državnega prava bi pa bilo treba premeniti sodanje državno ustavo, premeniti češki deželni

red. Ker pa je treba za to pridobiti dvetretjinsko večino v državnem zboru, se to brez Nemcev ne da doseči. Mladočehi pa niso tako postopali, da bi si Nemce naklonili za take namene. — V spravnem vprašanju Mladočehi niso postopali na korist češkega naroda. Zavlačevali so sicer spravo, ali s svojimi govori so le preradi zaganjali se v veleposeselnike in so celoma pozabili, da imajo veleposeselniki v deželnem zboru nadpolovično večino, ako se z Nemci združijo, kateri potem spravo doženejo pa tudi lahko še marsikaj drugega skleanejo, kar bi ne bilo češkemu narodu na korist. — Dr. Vašaty in dr. Edvard Gregor sta s svojimi govori tudi zakrivila, da se vlada na Dunaji na Mladočeha več ne ozira. — Ako pomislimo še, da so, kakor poroča „Politik“, sklenili avtonomiški veleposeselniki ponoviti s staročeskimi poslanci in Čehi iz Morave „Česky klub“, se bomo Slovenci pač ogibali zveze z Mladočehi.

Verska šola in knez Lichtenstein. Židovsko-liberalni krogi so že bili prepričanja, da je verska šola za vedno pokopana, ker je knez Lichtenstein odložil svoj mandat državnozboreskega poslanca. Zdaj je pa te kroge poparila vest, da hoče knez zopet kandidovati za državnozboreskega poslanca, in sicer v Hernalsu. Iznenadenje židovsko-liberalnih krogov je tem večji, ker se iz izjave kneza L. da posneti, da se bo borba za versko šolo v monem državnem zboru nadaljevala, če tudi ne več na podlagi avtonomističnih načel. V izjavi je posebno naglašal, da treba gledati na to, da se v šolah ločijo otroci po veroizpovedanju, da se krščanskim otrokom ne bo v šoli zabranjevalo pokrižati se.

Volilni za boj državni zbor bo vzlasti hud in značilen na Dunaji; tam se bodeti vladna in nemško liberalna stranka skupno borili proti stranki združenih kristijanov. Ta stranka upa dobiti pri volitvah kakih 20 poslancev. — Na Tirolskem šalibog tudi ni edinstvi; katoliško-konservativna stranka hodi druga pota kakor nemško-konservativna stranka. — Na Solnograškem bori se Liebacher s vsemi silami za svoje semisljenike.

Vnanje dežele.

Rusija. „Nov. vrem.“ piše o prihli, ko biva nadvojvoda Franca Ferdinand kot gost carjeve obitelji v Peterburgu: „Ruskemu dvoru in ruski družbi zadošča že prijateljski obisk sam, da se ga vesele... Prihod nadvojvode Franca Ferdinanda v Peterburg, padec Crispijev in odpust Walderseejev so dogodki, iz katerih se da sklepati še dolgotrajen evropski mir.“

Italija. Italijansko ministirstvo je menda tako-le sestavljeno: Rudini je ministirstki predsednik, minister vnanih zadev ia začasni minister mornarice; Brauca je minister javnih del in začasni minister za pošte in brzojave; Colombo je finančni, senator Ferraris pa pravosodni minister. Kot ministri bili so nadajje imenovani: Nicotera za notranje zadeve, Chimir za poljedelstvo in kupčijo, Luizzatti za zaklade, Pelloux za vojsko, in kot naučni minister senator Villari.

Nemčija. Kakor poroča Kreuzzeitung imenovan je grof Schlieffen načelnikom generalnemu stabu.

Domače vesti.

Izjava.

„Novo Sočo“ le redkokedaj berem. Začudil sem se torej danas, da gosp. vrednik „N. S.“ v št. 6 svojega lista pripisuje dr. vitezu Tonkliju kot pregrešek proti narodu slovenskemu na Goriškem to, kar je stalo v članku „Država in narodnost“ v št. 33 Soče z dne 14. avgusta 1890. Resnici na ljubo in ker je vredništvo „Soče“ jako strogo spolnovalo častnikarake dolžnost, objaviu tem potem, da je

g. vitez dr. Tonkli vedel o tem članku, preden ga je v listu natisnjenega bral, ravno toliko, kakor vsak drug čitatelj „Soče“. Članek sem pisal jaz. Kar sem pisal, pa ni ne sumničenje, ne demuncijovanje, še manj pa grožnja. Pri apiso- vanju članka sem imel pred očmi fakta, katera so nekaterim gospodom, ki so pristaši „Nove Soče“, tako dobro znana, kot meni. Več za da- nas ne rečem.

V Gorici, dne 7. februarja 1891.

Dr. France Oblak.

Ravno razpošiljajo nadškofi in škofi avstrijski svojim vernim skupni pastirski list, o katerem spregovorimo prihodni.

Pastirski list prevzvišenega knez nadškofa za danes ne objavljamo, prepričani, da so ga naši verni čitatelji slišali, ko ga jim je duhovni pastir v cerkvi prebral. Ker pa marsikaj prerado zgine iz spomina, ponatisnili smo, največ v rabo katoliškim gospodinjam: „Polajšanje štiridesetdanskega posta.“

Po oblasti, ki smo jo prejeli od svetega Očeta papeža, podeljujemo vsem vernim katoličanom Goriške nadškofije sledeče polajšanje štiridesetdanskega posta v tekočem letu 1891.

I. Vsi verni katoliški kristijani, ki prebivajo v Goriški škofiji, smejo tudi štiridesetdanski post tekočega leta 1891 mesne jedi uživati, ako nimajo po svojem stanu (redu) posebne dolžnosti, mesnih jedi se zdržati.

II. Mesnih jedi uživati ni prepuščeno: dve sredi, to je pepelnico in kvaterno sredo, veliki četrtek in tudi ne o petkih in sobotah.

III. Kdor je dolžan postiti se, ta sme le enkrat na dan do sitga se najesti. Tiste dni, kedar je pripušeno meso uživati, sme se le enkrat meso jesti, ob nedeljah pa tudi večkrat.

IV. Pripušeno je postne dni, o katerih se sme meso jesti, uživanje mesa tudi večkrat na dan tistim, kateri zavoljo starosti ali zavoljo slabosti ali zavoljo težkega dela niso dolžni se postiti.

V. Dovoljujemo za vse dni, kedar je prepuščeno meso jesti, da si vbogi in manj premožni ljudje smejo tudi zvečer z mastjo ali s špehom jedi za- beliti.

VI. Skoz celi štiridesetdanski post ni nikoli pripušeno, pri enem obedu mešati mesnih jedi z ribami, tudi ob nedeljah ne.

VII. Kdor se bo posluževal tega polajšanja, mora vsak dan, kedar uživa mesne jedi, tudi ob nedeljah, pobožno moliti tri „Oče naše“, tri „Če- ščena si Marija“, tri „Čast bodi Bogu“ in Vero v spomin trpljenja in smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa.

ALOJZIJ I. r.
Nadškof.

Postne pridige. Na pepelnico prišel je v stolni cerkvi postne pridige o. Pater Soriani iz reda oo. Jezuitov.

Poverjenišstvo „Družbe sv. Mohorja“ za Gorico prosi častite ude, kateri neso še prišli po knji- go za lansko leto, da bi kmalu prišli ponje. O tej priliki tudi namanja, da je samo okoli 15 dni časa oglašiti se za bukve leta 1891.

Do sedaj, ako se vstejejo tudi dosmrtni udje, se jih je oglasilo le 80.

Posebno v shodih in zabavah naj bi prijatelji prijatelja spominjal tega važnega društva. Mnogo jih ni vpisanih samo ker pozabljajo o pravem času ogla- siti se, — in se kesajo.

Toraj ganimo se!

Oznanilo c. k. deželnega namestništva za Pri- morje dne 2. februarja 1891. št. 1975, glede nabo- ra novincev za leto 1891. Na podlagi naredeb §. 42-3 vojaških predpisov I. del, se daje na splošno znanje, da se bode vršil letošnji vojaški nabor na Primor- skem v naslednjih nabornih okrajih tako le: A V Tr- stu: dne 2., 3., 4., 5., 6., 7. in 9. marca. B V po- kneženi grofiji Goriški in Gradiški: V Gradiški dne 13. in 14. marca; Korminu dne 16. in 17. marca; Gorici (mesto) dne 20. in 21. marca; Ajdovščini dne 23. in 24. marca. Gorici (okolica) dne 31. marca. 1., 2., 3. in 4. aprila; Kanalu dne 6. in 7. aprila. Bovcu dne 9. aprila; Tolminu dne 11., 13. in 14. aprila; Cerknem dne 16. aprila; Sežani dne 4. in 6. aprila; Komnu dne 8. in 9. aprila; Trbiču dne 24. in 25. aprila; Červinjanu dne 27., 28. in 29. aprila.

Vmeščenje tržaškega župana. Dne 4. t. m. umestili so v Trstu novega župana, g. dr. Fer- dinanda Pitterija. Cesarški namestnik vitez Rinaldini prijavi, da je Njeg. Velikanstvo potr- dilo izvolitev dr. Ferd. Pitterija županom tržaškim.

Namestniški svetovalec baron Conrad predita obliko prisega; po prečitjanju pa izroči župan besede: Kakor mi Bog pomagaj. Glede okoličinov je no- voimenovani g. župan v nagovoru do občinstva izre- kel: „Kar se tiče prebivalcev okolice, ki je sestavlja- joči del naše občine, je naša dolžnost, da spoštujemo njih narodnost, kakor je njih dolžnost, da spoštujejo našo narodnost.“

Edinost v članku: „Preobrat na Goriškem“ zaključuje popisovanje izvanrednega občnega zbora „Sluge“ dne 5. t. m. in smečenje onih županov, ki se bodo vdeležili „velikega kosila“ z beseda- mi: „Čudni čudaki pa morajo biti oni duhovniki, ki še vedno kadijo dr. T. Bog jih razsvetli!“ — No, na to pobožno voščilo bi ne imeli drugega pripomniti, kakor, da Bog razsvetli tudi one plačane agente, kojim se po nekaterih vaseh godi enako, kakor onemu pesu v Petrogradu, o katerem piše Vertec v 1. št. t. l. Da omenimo le en slučaj iz privatnega pisma: „Kar popikal jo je in me ob- žaloval, ko sem mu povedal, da so v županijah moje okolice proti dr. Ant. Gregušiču — jest sem obža- loval pa še bolj njega.“ — Primorata pa ni naša iz- najdba. — Sicer pa nam kaže pisava „Nove Soče“, „Edinosti“ in „Slovenskega Naroda“ praveč jasno tesno zvezo „Mladostovencev“ z „Mladostmi“.

Mi smo pa zagotovljeni, da Slovance na Goriškem besede: „Tonkljevci bodo poklicali na pomoč Boga in hudiča — nebo in pekla, ki delajo po ovink- kih za svojega mojstra dr. vit. Tonkli-ja, ki letajo okoli, da bi le kolikor moč nezavednežev, ali ka- kor si bode odvisnežev pridobili, ker se boje luči, ker imajo kosmato vest itd.“ konečno vendar pre- pričajmo, kje da je resnica, in kje da je laž, ter da bodo že na dan prvotnih volitev svoje prepričanje izrazili.

Pri „Novi Soči“ nima nekdo, posebno odkar so se razpisale drzavnozbornske volitve, nič kaj trdne- ga spanja in večinoma le sanja. Tako se mu je tudi pretekli teden sanjalo o nekem „velikem ko- silu“; ali ko se je prebudil, ni več vedel, ali ima tisto „veliko kosilo“ še le biti, ali pa ga je že kedo dal in je zamenil v „N. S.“ pretekli čas s prihodnjim. V „Soči“ bilo je svoječasnno brati, da je bila že za več gospodov „pogrjnena“; čitati je bilo tudi kje in za koga. In kakor vemo iz gotovega vira, so se ta- ke „pogrjnjene“ pogostoma ponavljale to leto pri „N. S.“ kandidatu.

Mogoče tedaj, da se je gospodu „N. S.“ o „teh pogrjnenih“ sanjalo, katerih se je brzkone tudi on sam vdeleževal.

JAVNA ZAHVALA.

Nižej podpisani imel sem pri c. kr. priv. zava- rovalnem društvu „Avstrijskem feniks-u“ zavarovano; 27 min. meseca je pa živinski blev pogorel in „Fe- niks“ je celo zavarovano svoto nele priznal, ampak že tudi izplačal; zato se omenjeni zavarovalnici (glav- nemu zastopu v Gorici) ne le presrečno zahvaljujem, ampak jo vsakemu priporočam, ker s svojimi zavaro- vanci v vsakem oziru takó kulantno postopa.

Snežatno v Brdih dne 12. februarja 1891.

Vidilo in potrjuje Županstvo
Smartno Kojško
dne februarja 1891.
Župan:
T. MUSIČ.

(L. S.)

† od Jančič Josipa
pomeni K. Maurenčič.

Razne vesti.

Prigodom moje dvajsetpetletnice primil sem od vseh strani tolike pismene i brzojavne srčne čes- titke, da mi z najboljšo voljo nij mogoče, na vsako se posebe zahvaliti. Bodi mi tedaj dovoljeno, ovim potem najpriširšnji i blagodariti vsem slavnim društvom i vsem uglednikom, koji so me počastili svojim pozdravom, ter vsem milim prijateljem, koji so se mene v ovej zgodi bratski spomnili. Osobito zahva- ljujem slavnem pevsko-glasbenem društvu „Velebitu“ za prirejene i dičnem gospojinskem zboru za sodelo- vanje pri slavnostnem koncertu.

Gospod, 18. januvarja 1891.

F. S. Vilhar.

Zurückgesetzte Seidenstoffe

mit 25%, 33%, und 50% Rabatt auf die Original-Preise von meter- und robenweise portu- u. zollfrei das Fabrik-Dépôt G. Henneberg (K. u. K. Hofliefer.) Zürich. Muster umgehend. Briefe kosten 10 Kr. Porto.

Zasluzek.

Spretnim osebam, ki imajo veliko znancev, se ponuja priloznost, da si prav lahko prisluži jo lep dobiček. Kdor misli podati svojo ponud- bo, naj jo pošlje z navedenjem svojega sedan- jega opravila in z raznamovanjem „Verdient“, ja z navedenjem svojega naslova na „Annonzen Expedition Heinrich Schalek“ na Dunaj.

Štev. 46

op.

Oznanilo.

Naznanja se, da javna dražba zastavil III. četrtileta t. j. mesecev julija, augusta in sep- tembra bo začela v četrtek,

9. MARČA 1891.

in se bode nadaljevala naslednje ponedeljke in četrteke.

Ravnateljstvo zastavljavnice
in z njo združene hanilnice.

V Gorici, dne 6 februarja 1891.

Izdaten, stalen, postransk dohodek si lahko prislužijo spo- sobne in zanesljive osebe (do- služenim žensermom se daje pred- nost), ki pridejo večkrat z občin- stvom v dotiko.

Poprašuje se:

„G. S. 1890,“ Graz
postlagernd.



Vozilni listi

AMERIKO

Kralj. belgijski poštni parnik društva
„Red Star Linie“ iz Antwerpen-a

naravnost v

New York & Philadelphia

priznan od visoke c. k. avstrij. vlade.

Pojasnila daje:

priznana zastopstvo

Red Star Linie

in Wien, IV, Weyringergasse 17

ali
Josef Strasser

Speditionsbär. für die k. k. Oest. Staatsbahnen in
Innsbruck.

Pošilja blago dobro spravljeno in pošilnice prave!

Teodor Slabanja

robar v Gorici, ulica Kerelli št. 17.

priporoča se vljudno pri visoko častiti du- hovščini v napravo cerkvenih posod in o- odja najnovejšo oblike, kot: monstranc, kelihov itd. itd. po najnižji ceni.

Stare reči popravi, ter jih v ognji po- zlati in posrebrni. Na blagovoljno vprašanje radovoljno odgovarja.

Pošilja blago dobro spravljeno in pošilnice prave!